PETEC DE VECHE FRESCĂ

Raiul, gătit, sta mort; ornic ne-ntors.
Lei lungi lâncezeau lângă miori.
Tigri şi gazele moţăiau în flori.
Inorogul părea din câlţi tors.
Caii de cauciuc, taurii tânjitori.
Câinii blegi, nu ziceau ham.
La umbră dormea dus un maimuţoi – Adam?

Sătul de-această lume nemişcată.
Domnul însuşi tânjea de alt dor
Şi-l zămisli într-o făptură smălţată.
Şuie, arzuie.
Tulburătoare.
Cu gheare de petale la mâini şi la picioare.
Cu nou şi fraged iz de păcat.
Leii s-au oprit din căscat.
Fiarele săriră deodată.
Alai cu ea în mijlocul lor.
Centaurii galopau s-o vadă, şi iată.
Îngerii se coborau ceată
Să-i cânte laude-n cor.
Albă, goală, neruşinată.
Eva zâmbea galeşă tuturor.
Inima paradisului începea să bată.

1944 ianuarie 14

CARTEA DE MAGIE

Cum te citeam! ca orbii: greaua mână
Îşi deschidea în orice deget ochii.
Să desluşese magia scrisă până
Sub fiecare pagină a rochii.

Când vraja frunţii-ncet se istovise.
Alunecam pe căi suave, drept.

Să mângâi lung un zodiac de vise
Cu gemenii rotunzi ascunşi la piept.

Cu-ntoarceri dulci şi lâncede ocoluri.
Te-am străbătut întreagă, rând pe rând.
Şi buzele pe albele simboluri
Întârziau oracole cerând.

Stăpân pe-arcana coapselor de crin
— Poruncitoare magică a firii
Nu pătrundea un strop de-afară prin
Nebiruitul cearcăn al iubirii:

Urlau urgii, genuni zbucneau aproape…
Pe lângă noi, închişi fără de porţi.
Pecetluit cu sărutări pe pleoape.
Trecea Destinul ca pe lângă morţi.
1948, iulie

ALBORADA

Ieşi la fereastră să te vadă zorii:
Îndrăgostiţi de chipul tău iubit.
Să-ngenuncheze acolo-n scoica zării.
Încremeniţi în prag de răsărit.
Să ţie astfel pururea în loc
Şi noaptea prinsă-n poala depărtării
Şi dimineaţa numai în boboc.
Deasupra-ne, aidoma zambilei.
Tot cerul virgin amurgit să stea.
Între întâiul gângurit al zilei
Şi ultimul plăpând clipit de stea.
Să nu pornească încă roata morii.
În uliţi să nu iasă trecătorii.
Să doarmă pură roua pe livadă…
Ci în văzduh, misterios, să cadă
Un nepătruns şi paşnic crepuscul.
Vrăjit zăbranic, străveziu destul.

Cât singură tu albă să răsai.
O floare-n glastră
Cu lujere subţiri de gelsomină
Nimic să nu te-alunge din fereastră.
Nici păsările gata de zburat.
Nici soarele cu apriga-i lumină.
Nici lumea cu zănatecu-i alai.
Să-ţi pot cânta mereu, netulburat
Nimeni s-audă nimeni să nu vadă
Sălbatica-mi, aprinsa-mi Alboradă.

1951, martie Bucureşti

ROMAN I A VECHE

„Închiide-ţi ochii dulci şi-adormi”.
Aşa te legănam odată
În noaptea proaspăt înstelată
Şi-ţi descântam să te transformi
Într-o noptatică tanagră.
Cu carnea limpede şi neagră
În şerpii părului, enormi.
Lung migăleam să te dezghioc.
Din alba hainelor păstaie
Şi mâinile-mi zbucneau văpaie
Cu moleşeli de vis şi joc.
Iar plopul foşnitor şi drag
A1 fericirii noastre steag
Urca în cer atât noroc!
Te frământam ca pe un lut
În care doarme o tanagră
Cu carnea aprigă şi neagră.
Şi, iată, duhul te-a umplut.
Cu braţul galeş mă cuprinzi
Oftezi uşor şi îmi întinzi
Tot sufletul într-un sărut.
Cu puf de noapte pe obraz.
Îngemănaţi sub jar de lună.

Sclipeam cu stelele-mpreună.
Luceam cu razele pe iaz.
Îşi alina văzduhul boarea.
Lin aromea privighetoarea.
Eu, ca luceafărul, stain treaz.
Purtai, asemeni cu sulfina.
Plăpânda to podoabă nouă.
Cununi sălbatice de rouă…
Îşi scutura pe not grădina
Misterioasele-i palori
Până-mbinam târziu în zori.
Iubirea noastră cu lumina.

1945, decembrie 28 Bucureşti

— DEDICAŢIE

O carte, scrie-n *Buch der Lieber*, Heine.
E un sicriu tăiat din lespezi reci.
Unde poetul cu-ale sale taine
Se-nchide singur pentru veci de veci.

Să nu te sperii, palid cititor
Când răsfoind târziu aceste pagini
Mă voi scula oftând dintre imagini
Şi voi zâmbi livid, strigoi al lor.

1957, Noiembrie 17 Bucureşti